

РЕШЕНИЕ

№ 20209

гр. София, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 53 СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ**

при участието на секретаря **БИЛЯНА ЕМ. П.**
като разглежда докладваното от **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ** Гражданско дело № 20231110131916 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявен установителен иск на „С-Т“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Подуяне, бул. „Ботевградско шосе“ № 273, представлявано от управителя Ганимир Христианов Ганчев, **по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 535 ТЗ** за установяване на сумата от **6912 лв.** (шест хиляди деветстотин и дванадесет лева), представляваща дължима сума по запис на заповед от 25.08.2022 г. с падеж 25.09.2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума от 22.12.2022 г., срещу ответниците **П. С. П.**, ЕГН *****, и „Е-И“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Красно село, ж.к. Красно село, бл. 189, вх. Д, ет. 11, ап. 53, представлявано от управителя П. С. П..

Ищецът твърди, че на 20.06.2022 г. е сключил договор за наем на строително оборудване № ДХД6512/20.06.2022 г. (по-надолу „Договорът“), в качеството на наемодател, и ответното дружество, в качеството на наемател. На 25.08.2022 г. между страните е сключено допълнително споразумение № 80084780/25.08.2022 г. към Договора за отдаването под наем на **150 броя дървени трегери за метър L=3.60Н за 30 дни на обща стойност 10 800 лв. без ДДС**. Твърди, че след изтичане на уговорения едномесечен срок наемателят е продължил да ползва вещите, въпреки желанието на наемодателя да му бъдат върнати.

За да удовлетвори правата си по Договора, ищецът подал заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК и в производството по ч. гр. д. № 70353/2022 г. по описа на СРС, 53 състав, му е била издадена заповедта заедно с изпълнителен лист. В законоустановения срок е постъпило възражение от длъжника, което обуславя правния интерес от завеждането на настоящия установителен иск. След предприетите действия за упражняване на правата на наемодателя по съдебен ред, наемателят върнал 70 броя дървени трегери към 26.04.2023 г.

Ищецът твърди, че към датата на образуване на настоящия исков процес не са върнати остатъкът от 80 броя дървени трегери и на основание чл. 19, т. 5 от Договора за наем му се дължи неустойка в размер на 120 % от стойността на невърнатото оборудване, равно на 6912 лв. Сочи, че в обезпечение на задълженията по Договора „Е-И“ ЕООД издало запис на заповед на 25.08.2022 г., който бил авалиран от П. П., в лично качество.

Предвид гореизложеното, иска от съда да приеме за установено по отношение на ответниците съществуването на вземанията на ищеца към тях, за които е издадена заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист за сумата от 6912 лв., представляваща неизплатено задължение по запис на заповед, издаден на 25.08.2022 г., платим на 25.09.2022 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 22.12.2022 г. до окончателното изплащане на задължението. Сочи, че с оглед връщането на част от наетите вещи, към датата на подаване на исковата молба дължимата сума е в размер на 6912 лв. Претендира разноски в заповедно и исково производство.

Ответниците – П. С. П. и „Е-И“ ЕООД, представлявани от адв. Г. В., са депозирали отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК, в който сочат, че **искът е недопустим и неоснователен**. Твърдят, че искът е недопустим поради разминаване в предявеното в заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК и в настоящата искова молба. Смятат, че искът е неоснователен поради липсата на уведомяване за прекратяване на Договора за наем от наемодателя. Оспорват общата стойност на предоставеното оборудване и сочат, че всички наети вещи са върнати към датата на отговора на исковата молба. Навеждат доводи за нищожност на записа на заповед от 25.08.2022 г. поради начина на определяне на падежа и липсата на задължителния елемент „място на плащане“, от което аргументират и нищожност на заповедта за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК. Сочат за нередовен спрямо авалиста П. П. процесният запис на заповед с оглед липса на изрично волеизявление за менителнично поръчителство в лично качество. Оспорва подписа си под записа на заповед. Във връзка с гореизложеното молят съдът да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан. Претендират разноски.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните, и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

При предявен установителен иск по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 535 ТЗ в тежест на ищеца е да докаже наличието на действителен менителничен ефект, издаден от ответника. Също и да докаже каузалното отношение във връзка, с което е издаден записът на заповед, а именно договор за наем на оборудване и вземането за неустойка по него. В тежест на ответника е в условията на пълно и главно доказване да докаже, че е изпълнил задълженията си по каузалното правоотношение и че е върнал цялото наемно оборудване.

От приобщената към настоящото дело преписка по ч. гр. д. № 70353/2022 г. по описа на СРС, 53 състав, се установява, че на 22.12.2022 г. ищецът е подал заявление по чл. 417 ГПК. На основание чл. 418 ГПК съдът е издал заповед и е допуснал незабавното изпълнение. В законоустановения срок е постъпило възражение на ответника срещу заповедта. В изпълнение на указания на съда, ищецът е предявил настоящия установителен иск относно вземането.

Относно допустимостта на иска: ответникът оспорва допустимостта на иска, като твърди, че същият трябва изцяло да отговаря на предявеното вземане в заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение. Възражението е неоснователно, доколкото съдът има задължение от разпоредбата на чл. 235, ал. 3 ГПК да вземе предвид всички факти, които са от значение за спорното право, като те може да са настъпили и след предявяване на иска – от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до приключване на съдебното дирене в производството по реда на чл. 422 ГПК (**виж т. 9 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г.**).

Ответникът навежда аргументи, че издаването на заповед за незабавно изпълнение е недопустима с оглед приетото в т. 4д от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. – при добавка в записа на заповед относно наличието на каузално правоотношение. Такава добавка липсва в процесния запис на заповед, по който не е отречен безусловният характер на задължението на издателя, каквато всъщност е предпоставката, предвидена в т. 4д. За пълнота следва да се отбележи, че дори да е посочено,

че менителничният ефект е издаден за обезпечаване на вземане, произтичащо от конкретно каузално правоотношение, то това няма да е в състояние да опорочи абстрактната сделка, ако не се отразява на безусловния характер за плащане – виж т. 4д от посоченото Тълкувателно решение № 4/2014 и решение № 21 от 4.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 1348/2013 г., I т. о.

Направеното възражение, че записът на заповед обезпечава само стойността на наетото оборудване, а няма характер на неустойка, е неоснователно. В чл. 15, ал. 1 от Договора за наем е предвидено, че наемателят се задължава със записа на заповед да обезпечи всички свои задължения по договора, **в това число и предвиденото в чл. 19, т. 2 – неустойка в размер на 120 % от стойността на липсващото оборудване.**

Във връзка с гореизложеното настоящият състав смята, че искът по реда на чл. 422 ГПК е допустим.

Няма спор по делото, че между страните е сключен договор за наем на строително оборудване № ДХД6512/20.06.2022 г. По силата на този договор страните уреждали общите условия за наемането на специализирано оборудване, а впоследствие чрез допълнителни споразумения към него уреждали конкретните вещи, описани по вид, елементи, наименование, количество, единична цена, стойност и други характеристики. Договорът за наем, уреден в чл. 228-239 ЗЗД, представлява двустранен, възмезден и консенсуален договор, с който наемодателят предоставя на наемателя една вещь за временно ползване, а наемателят се задължава да плаща определена цена. Не се спори за сключеното допълнително споразумение № 80084780/25.08.2022 г. към Договора за отдаването под наем на 150 броя дървени трегери за метър L=3.60Н за 30 дни на обща стойност 10 800 лв. без ДДС. Чл. 5 от Договора за наем урежда задълженията на наемателя да заплаща наемната цена в срок от пет дни от издаване на всяка фактура, както и да върне оборудването на наемодателя незабавно след прекратяване на договора. На 16.11.2022 г. наемодателят е изпратил уведомление до наемателя, с което прекратява Договора за наем между страните на основание чл. 7, ал. , т. 3, б. „а“ от Договора – *при забава повече от петнадесет дни за плащане на дължим месечен наем*, като това са дължими суми по четири фактури – № 8000119181/31.08.2022 г., № 8000120706/30.09.2022 г., № 8000122266/31.10.2022 г. и № 8000122780/16.11.2022 г. Ответникът оспорва да е имал неплатени наемни суми към наемодателя с отговора на исковата молба. Той не е представил надлежни доказателства за това свое възражение – плащания по посочените от ищеца фактури, поради което съдът приема за доказано от ищеца, че сумите са неплатени и дължими от наемателя. Това обосновава и правната възможност на наемодателя да прекрати едностранно Договора за наем на горепосоченото основание, доколкото насрещната страна не е заплатила наемната цена за последните четири месеца. Нещо повече, наемателят не посочи доказателства и за връщането на остатъка от 80 броя дървени трегери, поради което „Е-И“ ЕООД е в неизпълнение и на задължението си по чл. 233, ал. 1 ЗЗД за връщане на вещите след прекратяване на наемното правоотношение.

Съгласно чл. 15 от Договора за наем наемателят се задължава да даде едно от изброените обезпечения за всички свои задължения към наемодателя. В тази връзка ищецът е представил като доказателство запис на заповед от 25.08.2022 г., с падеж 25.09.2022 г., издадена от наемателя „Е-И“ ЕООД, авалирана от П. П., според която се задължавали да платят на „С-Т“ ЕООД сумата в размер на 10 800 лв.

Записът на заповед представлява ценна книга, която материализира парично вземане. По своята същност той е едностранна абстрактна търговска сделка, от която се поражда задължение за издателя, като основаниято за плащане (каузата) не е елемент от съдържанието на менителничния ефект, нито е условие за действителността на записа. Когато записът на заповед е редовен – спазена е формата и реквизитите по чл. 535 ТЗ, поемателят разполага с правото да събере вземането си на основание ценната книга (виж в този смисъл решение № 378 от 30.11.2011 г. на ВКС по гр. д. № 314/2011 г., III г. о. и решение № 71 от 3.07.2012 г. на ВКС по т. д. № 444/2011 г., II т. о.).

Ответникът релевира нищожност на записа на заповед **поради неяснота на падежа и**

липсата на „място на плащане“.

Възражението е неоснователно, тъй като процесният запис на заповед е редовен от външна страна и съдържа всички изискуеми реквизити в чл. 535 ТЗ. Падежът е посочен ясно като дата – 25.09.2022 г., а мястото на плащане е гр. София, бул. „Ботевградско шосе“ № 273.

По отношение на конкретната формулировка в процесния заповед срещу предявяване на настоящия запис на заповед, то съдът намира, че това не опорочава падежа, като изрично **в този смисъл трайната съдебна практика**: Определение № 763 от 11.11.2011 г. на ВКС по ч. т. д. № 678/2011 г., I т. о., с което се приема, че отказът на съдилищата е обусловен от тезата, че записът на заповед е платим "на предявяване", а липсват доказателства за предявяването на документа. В издаденият на 08.07.2008 г. запис на заповед датата на падежа е конкретно определена - 28.07.2008 г., **както и е в настоящия случай падеж на плащане 25.09.2022 г.** Вярно е, че записът на заповед съдържа и текста "срещу представяне на този Запис на заповед да платим на 28.07.2008 г.". Това, обаче, не води до извода, че падежите са два - по чл. 486, т. 1 ТЗ и чл. 486, т. 4 ТЗ, доколкото предявяването на конкретна дата, всъщност възпроизвежда падежа по т. 1 на чл. 486 ТЗ и предявяването не е обуславящо настъпването му. В т. 3 на Тълкувателното решение изрично са разграничени хипотезите дали предявяването е обуславящо за настъпването на падежа на ефекта или не. В този смисъл Определение № 87 от 1.02.2012 г. на ВКС по ч. т. д. № 882/2011 г., I т. о и Определение № 146 от 23.03.2009 г. на ВКС по ч. т. д. № 125/2009 г., I т. о.

В делото ответницата П. П. оспорва подписа си под записа на заповед. С оглед това съдът с определение № 29484 от 23.08.2023 г. е открил производство по реда на чл. 193 ГПК и е допуснал съдебно-графическа експертиза, която да отговори на въпроса **дали ответницата лично е положила подписа под процесния запис на заповед и договор за наем**. В заключението си вещото лице сочи, че в договора за наем и в записа на заповед подписите са положени лично от П. П.. В отговор на въпрос в ОСЗ от 01.11.2023 г. вещото лице заявява, че заключението е категорично и ако имаше някакво съмнение, то щеше да е отбелязано като вероятност в експертизата. Съдът споделя разбирането, че вещото лице е изготвило пълно, компетентно и изчерпателно заключение, съобразно изискванията на закона.

Задължението на авалиста има самостоятелен характер по аргумент от чл. 485, ал. 2 ТЗ и чл. 461 ТЗ. Макар и да обезпечава изпълнението на задължението на издателя на записа на заповед, задължението на авалиста има различен правопораждащ юридически факт – едностранната сделка авал – виж Решение №120/30.07.2010 г. по гр.д. 988/2009 г. на ВКС, II т.о. и Решение № 386 от 25.03.2015 г. по гр. д. № 1490/2014 г. на ВКС, IV г. о. В решенията, които имат характер на задължителна практика по смисъла на чл.280, ал.1, т.1 ГПК, е прието, че : Уреденото в чл.483 - чл.485 ТЗ менителнично поръчителство /авал/ има самостоятелен и неакцесорен характер спрямо главното задължение, което обезпечава, и поради това авалистът не може да противопоставя на приносителя на менителничния ефект възражения, които би могъл да му предостави самият хонорат /издател на записа на заповед/ - както абсолютни възражения за недействителност на ефекта /с изключение на възражението относно формата/, така и лични възражения, произтичащи от каузално правоотношение между приносителя и хонората; Противопоставянето на лични възражения от авалиста, основани на каузално правоотношение между приносителя и хонората, е допустимо само ако авалистът също е страна по каузалното правоотношение или ако приносителят е недобросъвестен или е извършил злоупотреба с право, знаейки за наличието на лични възражения по каузалното правоотношение с хонората. С решение № 40 от 05.06.2012 г. по т. д. № 148/2011 г., с което след допуснато касационно обжалване по идентични правни въпроси състав на ВКС, I т. о., се е произнесъл по реда на чл.290 ГПК, че установената недобросъвестност на приносителя изключва правото на последния да иска изпълнение от авалиста в случаите, когато могат да му бъдат противопоставени личните възражения на хонората, в това число и възражението му за наличие на съдебно признато изпълняемо право в полза на приносителя. В тези случаи, както и в случаите на доказана

злоупотреба с право, авалистът може да противопоставя успешно на приносителя и личните възражения по каузалното правоотношение, по което не е страна, макар това право по принцип да не му принадлежи.

От тази практика следва изводът, че авалистът макар и да не е страна формално по процесното каузалното правоотношение, защото е само представител на страната по каузалния договор за наем, то изпълнение от страна на ответника ЮЛ ползва авалиста и той може да се позове на него както и възражение за нищожност на каузалната сделка в случая неустойка, доколкото и двете възражения биха били известни и противопоставими на издателя, като би било злоупотреба с право ако той въпреки това можеше да иска изпълнение по запис. В този смисъл, доколкото с съдът следи служебно за нищожността на неустойка дали противоречи на закона и добрите нрави и следва да се произнесе по действителността на тази клауза, както и да провери доказано ли е възражението на ответника за изпълнение по договора.

Според приетото разбиране в мотивите на **т. 17 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г.** съдът трябва да изследва и каузалното правоотношение, обезпечено от запис на заповед, тъй като възраженията на ответника, основани на това правоотношение, биха имали за последица погасяване на обезпеченото с абстрактната сделка вземане.

Всички доводи, основани на каузалните отношения, по повод на които е бил издаден запис на заповед, са възражения на издателя му, които решаващият съд е винаги длъжен да обсъди, за да реши дали сумата по веднъж вече издаден изпълнителен лист в действителност се дължи.

С оглед горепосоченото настоящият състав смята, че Договорът за наем е развален занапред, тъй като е с продължително и периодично изпълнение, съобразно клаузите в него и наемателят дължи връщане на наетите вещи. По настоящото дело не бяха представени доказателства от ответника, че е платил дължимите суми по фактури или че е върнал остатъка от **80 броя дървени трегери**.

Ответникът твърди, че изпълнил задължението си за предаване на дървените трегери и предоставя подписан протокол от страна на представител на ищеца, в който е отразено връщане на **още 100 броя дървени трегери**. От представения протокол обаче не става ясно по – кой договор е това изпълнение, тъй като се установи от доказателства по делото, че страните имат други идентични договори като предмет, за което е предявена отделена претенция, по която е образувана гр.д. № 25061/2023 г. на СРС. **Ответника носи тежест на доказване за факта на точното изпълнение по процесния договор**, поради което следва да докаже това по пътя на пълното и главно доказване. Това обаче не е направено, тъй като ищеца проведе успешно насрещно доказване, като установи че между страните има още един договор от 20.06.2022 г. за предоставяне под наем на **още 240 дървени трегера**, което разколебава еднозначния извод по- кой договор са върнатите 100 бр. трегери, което е отразено в протокол № 135800, но не посочено по- кой договор, като същите са и повече от колкото се дължат по настоящия договор. При това положение съдът не може да приеме, за доказан факта, че ответника е изпълнил точно по процесния договор.

Доколкото последният не доказва връщането на всички наети вещи, то той дължи неустойката (обезщетението) в чл. 19, т. 2 от Договора – **120 % от стойността на липсващото оборудване на 8 дървени трегера, равна на 6912 лв.** От договора и твърденията на страните съдът приема за безспорно установено, че запис на заповед обезпечава именно тази неустойка по процесния договор, поради което следва да се докаже налице ли са предпоставките за възникване на вземането по нея. Доказа се, че хипотезата липсващо оборудване е налице, както и обема му.

Остава да се изследва въпроса **относно действителността на клаузата за неустойка, като по този въпрос съдът намира следното.**

Въпреки съгласно т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК, условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка

произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения. Според същото тълкувателно решение, **преценката за нищожност на неустойка следва да се прави служебно** за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, а не към последващ момент, какъвто последващ момент е и неизпълнението на договора или прекратяването на договорното правоотношение. Тази проверка съдът следва да извърши само доколкото нищожността се установява от самите клаузи в процесния договор или събраните доказателства. **В този смисъл изрично тълкувателно решение № 1 от 27.04.2022 год. по т.д. № 1 от 2020 г.**

В случая е налице е двустранна търговска сделка, поради което и на основание чл. 309 ТЗ неустойката не подлежи на намаляване поради прекомерност, но следва да се провери за нищожност поради противоречие на закона и добрите нрави.

Съгласно чл. 92, ал. 1 ЗЗД, неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи за обезщетение на вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Освен обезпечителна и обезщетителна функция не на последно място неустойката **изпълнява и наказателна функция, тъй като кредиторът е в правото си да претендира неустойка** и когато вреди изобщо не са настъпили, или не са настъпили в предвидения размер. Следователно в този случай кредиторът не се обезщетява, тъй като не е претърпял вреда, а длъжникът ще заплати неустойка и тя ще бъде санкция за неговото неизпълнение, като това има една стимулиращата функция за точно изпълнение, което е в рамките на законовата цел, което следва всеки случай да се съобрази. В този смисъл Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК и Решение № 7 от 23.05.2018 г. по т.д. № 2378/2016 г. II т.о.

В случая следва да се съобрази, че неустойката е уговорена **като компенсаторна по смисъла на чл. 79, ал.1 пр. 2 ЗЗД**, тоест вместо иск за реално изпълнение за връщане на липсващо оборудване, кредиторът има право да претендира 120 % от стойността на липсващото оборудване. В този смисъл така уговорената неустойката съответства на закона и добрите нрави, тъй като от една страна обезщетява пълния размер на вредите 100 % от стойността на липсващото оборудването, а от друга има наказателна функция, която е в рамките на 20 % от стойността на вредите, поради което е допустима с оглед търговските отношения между страните и предмета и условията на процесния договор. Така предвидения размер на неустойката не излиза извън присъщите функции на неустойката, като отговоря на изискванията на закона и добрите нрави.

По изложените причини съдът намира, че неустойката не е нищожна и вземанията по нея са дължими.

В настоящото дело се установи по несъмнен начин съществуването и изискуемостта на вземането по каузалното правоотношение, което е действително, поради което и вземането по абстрактното обезпечение следва да се уважи. По отношение на П. П., авалирала в лично качество записа на заповед, ищецът черпи правата си именно от валидната абстрактна сделка. Не се установиха абсолютни или относителни възражения на ответниците, които да са основателни. По тази причина искът следва да се уважи изцяло.

С оглед изхода на делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право да получи претендираните разноси. Ответниците са направили възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което е неоснователно, тъй като същото е определено в минимални размери по реда на Наредба № 1 от 09.07.2004 г. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 3 вр. чл. 7, ал. 7 за процесуално представителство по дела с интерес от 10 000 до 25 000 лв. възнаграждението е в размер на 1300 лв. плюс 9 % за горницата над 10 000 лв. В заповедното производство ищецът е претендирал главница на вземането си в размер на 10 800 лв., докато в исковото тя е 6912 лв. и възнаграждението ще бъде определено по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата. Във връзка с горепосоченото ответниците следва да заплатят **възнаграждение в размер на 2652 лв.**, от които по заповедното производство – 1200 лв. с ДДС за адвокатско възнаграждение и 216 лв. за платена държавна такса, а по исковото производство – 1020 лв. с ДДС за адвокатско възнаграждение и 216 лв. за платена държавна

такса.

С оглед гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 535 ТЗ, **ЧЕ** П. С. П., ЕГН *****, и „Е-И“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Красно село, ж.к. Красно село, бл. 189, вх. Д, ет. 11, ап. 53, **ДЪЛЖАТ ПРИ УСЛОВИЯТА НА СОЛИДАРНОСТ НА** „С-Т“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Подуяне, бул. „Ботевградско шосе“ № 273, сумата **от 6912 лв.**, представляваща дължима сума по запис на заповед от 25.08.2022 г., с падеж 25.09.2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума от 22.12.2022 г. до окончателно изплащане на сумата, за които суми е издадена заповед за изпълнение от 05.01.2023 г. по ч.гр.д. № 70353/2022 г. на СРС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК П. С. П., ЕГН *****, и „Е-И“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Красно село, ж.к. Красно село, бл. 189, вх. Д, ет. 11, ап. 53, **да заплатят на** „С-Т“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Подуяне, бул. „Ботевградско шосе“ № 273, сумата **от 2652 лв.**, представляваща разноси по заповедното и исковото производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____